

der for Landdistrikternes Bedkommende overlades Sogneraadene en noget større Myndighed i dette Punkt; de vilde da vel vide at skjelne imellem, hvor Veiene ere af en saadan Betydning for den offentlige Færdsel, at det ikke kan anses tilstedeligt at indrømme en saadan Grænsningsret, og hvor Veiene ere saaledes, at det kan lade sig gjøre at indrømme en saadan Ret, uden at det medfører nogen Ulempe. Seg vilde anse det for heldigt, om Lovforslaget paa sin videre Gang gennem Thinget kunde faae en saadan Tilføjning. Hvad angaar de efter min Mening for milde Bestemmelser for de uindhegnede Veies Bedkommende, da hører jeg ingenlunde til dem, der forlange, at enhver Lodsseier skulde hegne Veien fra sin Mark, eller at de strengeste Bestemmelser skulde gjøres gjældende lige overfor den Lodsseier, gennem hvis Mark der gaar en offentlig Vej. Det vilde være at træffe altfor generende Bestemmelser, men det vilde dog ikke være ufornødent at træffe en saadan Bestemmelse som den, der blev frembragt af Steenstrup, saa at det under ingen Omstændigheder tillades at lade løse Tyre gaa paa Veien, Noget, som ikke blot kan medføre Ulemper, men endogaa være forbundet med virkelig Fare for de Vælfarende, og jeg vil i det Henseende sige, hvad jeg glemte for at bemærke, at Tilladelsen til i visse Tilfælde at dræbe Kreaturer paa ingen Maade maatte indrømmes, undtagen hvor der virkelig kunde være Fare forbundet med deres Løsgaaen. Dette gjælder imidlertid ikke blot Tyre, men f. Ex. ogsaa Orner, som jo ogsaa ere meget farlige Dyr ikke blot for Mennesker, men ogsaa for andre Dyr. Hvad Bestemmelserne om Synsmændene angaar, da forekommer det mig, at man meget godt for Landdistrikternes Bedkommende kunde overlade de Forretninger, her er Tale om, til Hensynsmændene. Man faar efterhaanden i Kommunerne saa mange Arter af Bestillingsmænd, at det næsten er vanskeligt at finde Rede i, hvor de forskjellige Bestillinger

høre hen, og de her omhandlede Forretninger ere jo dog af den Slags, som forekomme temmelig sjældent. Seg tror, jeg kan sige, at i 99 af 100 Tilfælde, hvor den Gnes Kreaturer ere gaaede Naboen for nær, vide Naboen at afgjøre Sagen i Mindelighed, og det var heller ikke godt, om det var anderledes. Man tyer kun til Rettens Hjælp, naar man staar lige over for en virkelig chikanøs og gjenstridig Nabo, som man ikke med det Gode kan komme til Rette med, og jeg tror derfor, som sagt, at man godt kunde henlægge disse Forretninger under Hensynsmændene, saaledes som vi nu have dem i Genhold til Hegnsløven af 1869.

Thorup: Da det, jeg vilde sige, tilbørlig er udtalt af de to ærede Medlemmer for Veile Amts 6te Valgkreds (Naben) og for Odense Amts 3die Valgkreds (N. Andersen), skal jeg fatte mig meget kort. Det var navnlig med Hensyn til § 11, jeg vilde have udtalt mig, thi mange af denne Paragrafs Bestemmelser vilde vistnok i visse Tilfælde blive meget strenge, men da jeg, som sagt, væsentligt kan henholde mig til, hvad der allerede er sagt, skal jeg ikke opholde mig videre derved. — Jeg skal derfor kun tillade mig nogle Bemærkninger med Hensyn til Lovforslagets Affattelse og jeg støder da først paa § 3. Der staar i Slutningen af Paragrafens 2det Stykke: „Gusdyr, der føres hundne eller under Bevogtning, kunne dog ikke optages paa en privat Vej, med mindre det ved Opflag eller paa anden Maade er tilkjendegivet, at Veien er privat“; men naar Saadant ved Opflag er tilkjendegivet, bliver det et Spørgsmaal, hvorvidt man kan optage dem, som komme kjørende med Heste og Vogn eller ridende; skal man lade dem fare, eller skal man ogsaa kunne standse Heste og Vogn, eller hvorledes skal man ellers opfatte denne Bestemmelse? I første Stykke staar: „Lager Noget egenmægtig de optagne Dyr tilbage, anses han med Bøder“, men ved slige Veiligheder kan man forudsætte, at man slet